

119

MINISTRIES

Punten bij de Parasja - Behar – Vrij van Schuld

Welkom bij een nieuwe aflevering van Punten bij de Parasja – een korte overdenking bij het wekelijkse Torah gedeelte.

De Parasja van deze week heet Behar. Dat is Hebreeuws voor “Op de berg”. De Parasja loopt van Leviticus 25:1 tot Leviticus 26:2.

In dit Torah gedeelte staan instructies over de *Sjemita* en *Jovel*—dat zijn de Sabbatsjaren en de Jubeljaren. Er worden ook beperkingen ingesteld op dienstbaarheid als betaling voor schuld. De Parasja concludeert met een herinnering aan het onderhouden van Gods Sabbat en een verwijzing naar Zijn heiligdom.

We kunnen veel zeggen over dit Torahgedeelte. Vandaag gaan we het hebben over het vergeven van schuld.

In het Torah gedeelte van deze week lezen we over de *Sjemita* ofwel het Sabbatsjaar. Veel gelovigen die de wortels van hun geloof omarmen en de Torah opnieuw waarderen, hebben vragen over dit deel van Gods Woord. Wat betekent de *Sjemita* voor gelovigen van nu en hoe kunnen wij het toepassen?

De *Shemita* is het zevende jaar in een agrarische cyclus van zeven jaren op de Bijbelse kalender. God zei tegen de Israëlieten dat ze zes jaar op hun velden mochten werken, maar in het zevende jaar het land moesten laten rusten. Bovendien moest niet alleen het land rusten, maar alle schulden die een mede-Israëliet bij jou had, moest worden kwijtgescholden. In het Hebreeuws betekent de term *Sjemitta* letterlijk ‘vrijlating’.

Wat kunnen wij daar nu mee? Veel gelovigen wereldwijd vragen zich af of ze op hun boerderij mogen werken of voor hun tuin mogen zorgen als het een *Sjemitta* jaar is. Nou, op grond van het gebod mag dat. We bekijken het in de context:

Leviticus 25:2

Spreek tot de Israëlieten, en zeg tegen hen: Wanneer u gekomen bent in het land dat Ik u geven zal, dan moet het land rust krijgen, een sabbat voor de HEERE.

Zoals je ziet, geldt het gebod om het land te laten rusten in de *Sjemitta* specifiek voor het land Israël

—“het land dat Ik u geven zal.” Alleen voor *dat* land geldt het gebod om te rusten, niet voor America of Mexico of Nederland. Dus het letterlijke aspect van het gebod is voor ons niet van toepassing.

Daarmee zeggen we natuurlijk niet dat dit deel van Gods Woord geen waarde heeft voor hedendaagse gelovigen. Vanuit agrarisch oogpunt is het nog steeds goed om het land te laten rusten. Die praktijk wordt vandaag de dag nog steeds gevolgd, maar niet perse elke zeven jaar. Alhoewel het misschien goed zou zijn.

Gods geboden zijn bovendien niet alleen maar strenge regels, maar ze leren ons geestelijke principes. Een aspect van de *Sjemita* bijvoorbeeld, dat we tegenkomen in Deuteronomium, is het kwijtschelden van schuld (Deuteronomium 15:1-3). Jesjoea vergeleek schuld met gebrek aan vergevingsgezindheid.

Toen Petrus bijvoorbeeld vroeg hoe vaak iemand zijn broeder die tegen hem zondigt moet vergeven, zei Jesjoea ‘zeventig maal zeven maal’. Dat betekent dat het onbeperkt is. Daarna vertelt hij een gelijkenis over een dienstknecht van wie de meester een grote schuld had kwijtgescholden. Dezelfde dienstknecht weigert om zijn mede-dienstknecht vrij te stellen van diens schuld. De gelijkenis is bedoeld om hypocrisie aan het licht te brengen van mensen die anderen niet willen vergeten ondanks het feit dat God hen heeft vergeven. Jesjoea maakt dat duidelijk in de conclusie van de gelijkenis:

Matthew 18:32-35

Toen riep zijn heer hem bij zich en zei tegen hem: Slechte dienaar, al die schuld heb ik u kwijtgescholden, omdat u mij dat smeekte. Had ook u geen medelijden moeten hebben met uw mededenaar, zoals ik ook medelijden met u had? En zijn heer, boos als hij was, gaf hem aan de pijnigers over, totdat hij alles wat hij hem schuldig was, betaald zou hebben. Zo zal ook Mijn hemelse Vader met u doen, **als niet ieder van u van harte de misdaden van zijn broeder vergeeft.**

Er zijn mensen onder ons die zich vasthouden aan wat een ander hen heeft aangedaan. Ze zijn niet bereid om de ander te vergeven. Daardoor blijven ze slaven van hun eigen wrok. Dat is ironisch, want als wij weigeren om te vergeven, worden *wij* slaven van onze eigen bitterheid.

De *Sjemita* herinnert ons eraan dat we de schuld van onze broeder moeten kwijtschelden – we moeten hem vergeven. We moeten onze wrok loslaten. Vrij worden.

Bedankt voor het lezen van deze Punten bij de Parasja!